

πας κατὰ τὴν ἀνοιξιν βλέπετε τὸν χυμὸν νὰ τρέχῃ ἄρθρονος καὶ νὰ ἀποτελῇ τὰ λεγόμενα δάκρυα τῆς ἀμπέλου.

Ἀλλ' ἡ κατάβασις τοῦ κατεργασθέντος εἰς τὰ φύλλα χυμοῦ, ὅστις πρόκειται νὰ θρέψῃ τὸ δένδρον, δὲν γίνεται διὰ τοῦ αὐτοῦ δρόμου, δηλαδὴ διὰ τοῦ ξύλου πάλιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ στρώματος τοῦ κυτταρώδους ἱστοῦ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου· διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος σχηματίζεται τὸ νέον στρώμα τοῦ ξύλου κατ' ἔτος, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὴν αὐξητικὴν τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων.

Ὁ χυμὸς, ὁ κατεργασθεὶς διὰ τῶν φύλλων καὶ καταβαίνων, μεταξὺ φλοιοῦ καὶ ξύλου, φθάνει μέχρι τῶν ριζῶν τὰς ὁποίας ἐπίσης τρέφει, τὸ δὲ περιπλέον αὐτοῦ ἐξέρχεται, καθὼς φρονοῦσι τινές, ὡς περίττωμα ἀπὸ τὰς τελευταίας διακλαδώσεις τῆς ρίζης.

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ ΚΑΡ. ΔΙΚΕΝΣ.)

(18ο φυλλ. 401. Τέλος.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὴν ἐπομένην πρωΐν, ὅτε αἱ ἀδελφαὶ συναντήθησαν, ψυχρότης ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο. Ἡ Μαρία εἶρε τὴν Ἑλένην ἡσυχον μὲν καὶ πάντοτε καλὴν, ἀλλὰ ψυχράν· καὶ τῶνόντι ἡ ταλαίπωρος Ἑλένη δὲν ἐτόλμα νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπην της, διότι ἐφοβεῖτο μήπως συγκινηθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ φθάνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ὅλης τῆς δυνάμεώς της ὅπως μείνῃ μέχρι τέλους σταθερά καὶ ἀκλόνητος. Καὶ τὸ μὲν πρόσωπον αὐτῆς μένον ἀκίνητον ὁμοιάζε μαρμαρίνον ἄγαλμα, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον παραδόξως. Ἀπ' ἐνκντίας τὸ ἦθος τοῦ προσώπου τῆς Μαρίας μετεβάλλετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐνὸς ὧ διπλεῖτο εἰς τὴν ἀδελφὴν της ὅσα συνέδησαν τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέρην μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κ. Λάυμβορντ.

Ὁ ἀνεμὸς ἐπνεεν ἔτι σφοδρὸς καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει. Ἡ Ἑλένη ἠρώτησε τὴν Μαρίαν ἂν περιέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κ. Λάυμβορντ· ὅτε δὲ αὕτη ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὴν περιέμενεν ἕνα καὶ τοῦ κακοῦ καιροῦ, ἐκείνη μειδιάσασα χλευαστικῶς, ἐσκέφθη πόσον κάλλιον ἐγνώριζε τὸν Ἑρλ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ κακὸς καιρὸς θὰ ἦτο μᾶλλον ἀφορμὴ ἢ ἐμπόδιον ὅπως ἐξέλθῃ. Ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ὁμιλίαν ἐρωτήσασα ἂν ἡ Μαρία ἐγνώριζε ποῦ κατῴκει ὁ μνηστήρ αὐτῆς, κατὰ ποίας ὥρας συνήθως τὴν ἐπεσκέπτετο, ἂν ἦρχετο ἔφιππος ἢ πεζός, καὶ πλησιάσασα εἰς τὸ παράθυρον ὅθεν ἐφάνετο ἡ ὁδὸς ἐκάθησεν ἐκ περιμένουσας.

Ἡ Μαρία ἐκάθητο περίλυπος, φοβουμένη μήπως ἡ ἀδελφὴ της ἦτο ἀσθενὴς ἢ ὠργισμένη ἐναντίον της. Πληθὺς δυσαρέστων ἰδεῶν ἐτάραττον τὴν μικρὰν ἐκείνην κεφαλὴν, ἐνῶ ἔκυπτε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της.

Ἡ Ἑλένη (ἥτις οὐδέποτε ἠπάτα τινὰ εἰμὴ μόνον ὅτε ἐπρόκειτο νὰ κατορθώσῃ μεγάλον σκοπὸν) δὲν προσεποιήθη ὅτι ἀνεγίνωσκεν ἢ ὅτι εἰργάζετο, ἀλλὰ ἐκάθητο ἄεργος, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου θρανίου τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε προσφέρει ἡ Μαρία· αἱ ψυχραὶ της χεῖρες ἔκειντο ἀνησύχως ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ της λάμποντες καὶ ἀγρυπνοὶ ἐβλέπον πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐπὶ τέλους εἶδε τὸν Ἑρλ Λάυμβορντ ἐρχόμενον· καὶ ἦτο μὲν μακρὰν ἀκόμῃ, ἐκείνη ὅμως τὸν ἀνεγνώρισε· διὸ στρέψασα τὸ αὐστηρὸν πρόσωπόν της πρὸς τὴν Μαρίαν εἶπε·

— Μαρία, ὁ ἀρράβωνιστικὸς σου ἔρχεται... ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω μαζὶ τοῦ μόνου. Πήγαινε εἰς τὸ γραφεῖον ἐλίγας στιγμᾶς, ἔχει φωτίαν. Δὲν φοβεῖσαι, προσέθηκε βλέπουσα ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἐξήρχετο, δὲν φοβεῖσαι ὅτι θὰ σὲ τὸν ἀρπάξω· τὸ φοβεῖσαι;

— Ἄν φοβοῦμαι! ἠρώτησε, καὶ πλησιάσασα ἐγουνυπέτησε πρὸ τῆς Ἑλένης, ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ ἐστήριξεν ἱκετευτικῶς τὰ βλέμματά της ἐντὸς τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν τῆς ἀδελφῆς της· ἀλλ' αὕτη γνωρίζουσα ὅτι ὁ Κ. Λάυμβορντ εἶχε φθάσει εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου των καὶ ἀπελπισθεῖσα, ἠγέρθη, ἔσυρε μᾶλλον ἢ ὠδήγησεν ἔξω τοῦ δωματίου τὴν Μαρίαν, καὶ ὅτε τὴν ἔφερεν ἐντὸς τοῦ γραφείου ἀσφαλῶς τὴν ἠσπάσθη, οὐχὶ τρυφερῶς ἀλλὰ ἀγρίως, καὶ ἐξῆλθεν ἀφήσασα αὐτὴν ἀποροῦσαν καὶ σχεδὸν κλαίουσαν.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐπιστρέψαι εἰς τὴν αἴθουσαν πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Κ. Λάυμβορντ· περιέμενε δὲ αὐτὸν ἱσταμένη καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα ἐστραμμένον ἀπὸ τοῦ φωτός. Τὸν ἤκουσεν ἀναβάνοντα, ἀνοίγοντα τὴν θύραν... τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωματίον. Αἶφνης ἐστάθη ἀκίνητος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώθη καὶ κατεταράχθη ἄμα ὡς εἶδεν αὐτήν. Ἀλλ' ἐκείνη ὁμίλησε πρώτη χαλεπῶς αὐτὸν ψυχρῶς, καὶ νεύσασα νὰ καθήσῃ εἰς θρανίον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ της. Ὁ Ἑρλ ὑπήκουσεν εἰς τὸ ὑπερήφανον νεῦμα, αὕτη δὲ συγκατένευσε νὰ τῷ εἴπῃ·

— Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας, Κ. Λάυμβορντ. Ἴσως ἀπορεῖτε διότι μὲ βλέπετε ἐδῶ;

— Κυρία Βίνερν... Ἑλένη Βίνερν! εἶπεν ὁ νέος ἀμνηχνῶν.

— Δὲν φέρω πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἡ θεία μου μὲ τὸ εἶχε δώσει ἄλλοτε, ἀλλὰ, ἀφήσασα αὐτὴν ἀφῆκα καὶ τὸ ὄνομά της. Τώρα εἶμαι Ἑλένη Γρέϋ. Μανθάνω, ἐξηκολούθησεν ἐντόνως, ὅτε εἰσθε ὁ ἀρρά-

βωμιστικός της αδελφής μου. Επειδή δὲ εἶμαι ἡ πρωτότοκος ἀδελφή, εἶμαι καὶ ὁ φυσικός κηδεμών αὐτῆς.

— Ἡ Ἑλένη Βίνερν, ἀδελφή τῆς Μαρίας!

— Μάλιστα. Τί εὐρίσκετε τόσον παράδοξον εἰς τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Πολλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρλ ὑπερηφάνως. Δὲν εἶναι παράδοξον ἡ γλυκεῖα Μαρία μου . . . ἡ ἐρασμία Μαρία Γρέϋ . . . νὰ ἔχῃ ἀδελφὴν γυναῖκα τοσοῦτον ὑπερήφανον καὶ σκληράν;

— Ναί, αὐτὸ εἶναι παράδοξον, εἶπεν ἡ Ἑλένη μειδιάσασα περιφρονητικῶς, ἀλλ' ὅχι παραδοξώτερον ἢ . . . Πλὴν δὲν θέλω νὰ σὰς κρατήσω περισσότερον. Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἴδω μόνον ὥστε νὰ ᾔσθῃς προετοιμασμένος . . . διὰ νὰ μὴ δεῖξετε ἐνώπιον τῆς Μαρίας ἀπορίαν βλέπων με. Ἀγνοεῖ ἐντελῶς ὅτι συνηντήθημεν ποτέ.

— Εἰσθε καλὴ, Κυρία Βίνερν, . . . εἰσθε διακριτική. Πλὴν νομίζω ὅτι ἡ προφύλαξις αὐτῇ ἦτον περιττή. Ἐχῶ μεγάλην δύναμιν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἡ Ἑλένη ἐδάγκασε τὰ χεῖλη τῆς, ἐρύθημα ὀργῆς ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ὁμῶς εἶπε ψυχρῶς:

— Τὸ ἔκαμα μόνον χάριν τῆς Μαρίας, καὶ δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ σὰς εἰπῶ.

Ἡ γέρονθ δὲ εὐθύς, καὶ ὁ Κ. Λάϋμβορντ τὴν ἐμιμήθη· ἀλλὰ, ἀντὶ νὰ τὴν ἀρήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὥπως ἐκείνη ἐσκόπευε, τὴν ἐσταμάτησε θέσας τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ βραχίονός τῆς καὶ ἔρριψε βλέμμα ἄγριον, μανιώδες εἰς αὐτήν. Τότε πρῶτον παρετήρησεν ἡ Ἑλένη πόσαι ρυτίδες εἶχον γίνεαι ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀφ' οὗτου δὲν εἶχεν ἰδεῖ αὐτό. Αἰσθανομένη δὲ ὅτι ἡ καρδιά τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀνθέξῃ, ἀπέβαλε τὴν χεῖρά του (ἦτο ἀληθῶς ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονός τῆς, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔκαμε τὰ ὁστά τῆς) καὶ ὑπερηφάνως ἀνταπέδωκε τὸ βλέμμα του. Οὗτος δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγερῶχου τρόπου τῆς εἶπε μὲ φωνὴν πλήρη πάθους:

— Χρεωστῶ εἰς ἑμαυτὸν νὰ εἰπῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἴτε εἰς ἄνδρα, εἴτε εἰς γυναῖκα νὰ μὲ περιφρονήσῃ, . . . ὀλιγώτερον δὲ ἀπὸ πάντα ἄλλον θὰ τὸ ἐπιτρέψω εἰς σέ, Ἑλένη Βίνερν· ἡ ὑπερηφάνειά σου σὲ ἐτύφλωσεν· ἀπέκρουσες τὴν ἀγάπην τοῦ μόνου ἀνδρὸς ὅστις σὲ ἠγάπησεν ἢ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ποτὲ ἐπαξίως. Ἐτόλμησες νὰ μὲ συγχύσῃς μὲ τοὺς πολλοὺς, ἐτόλμησες νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐλάτρευσα τὴν μέλλουσαν κατάστασίν σου. Ἄν δὲν ἦσο ἐντελῶς τυφλὴ θὰ ἔβλεπες ὅτι αὐτὸ ἦτον ἀδύνατον. Θὰ σὲ εἶδες ποτὲ λεπτὸν ἢ Κ. Βίνερν ἂν ἐνυμφεύεσο ἐμέ . . . ἕνα Λάϋμβορντ; Δὲν μὲ ἐμίσει; δὲν τὸ ἐγνώριζα ἐγὼ ὅτι μὲ ἐμίσει; Συγκατένευσα νὰ

σὲ ἐξηγήσω, νὰ σὲ προσφέρω τὴν ἀγάπην μου καὶ δευτέραν φορὰν, διότι ἐνόμιζα ὅτι ἡ καρδιά σου ἦτο μέγας θησαυρός· ἀλλ' ἠπατήθην· ἔχεις καρδίαν πλήρη σκωρίας καὶ ὑπερηφανείας. Δὲν ἀπήντησες κἂν εἰς τὸ τελευταῖόν μου γράμμα . . . κατεφρόνησες καὶ ἐμὲ καὶ αὐτό.

— Αὐτὸ εἶναι συκοφαντικόν· μόνον . . . Ἀλλ' ἐσταμάτησεν ἐνθυμηθεῖσα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῇ ὅτι μόνον προχθὲς ἔλαβε τὸ γράμμα του. Ἐκεῖνος ὁμῶς δὲν ἐπράσεξεν ἀλλ' ἐξηκολούθησε.

— Καὶ μὲ νομίζεις ἄστατον, ἐλαφρόν· καὶ μειδῶς περιφρονητικῶς διὰ τὰς προηγουμένας ὑποσχέσεις μου εἰς σέ. Θὰ διατηρήσω ἱερὸν τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας μου . . . δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς τόρα εἰμὴ διὰ νὰ εἰπῶ, ὅτι ὅτε μόνον εἶδα αὐτὴν ἔρημον, ἄνευ φίλου, πτωχὴν, ὅτε ἔμαθα πόσον ἀνίκανος ἦσο νὰ ἀγαπήσῃς ἀληθῶς, μὲ εἰσέληθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν κάμω σύζυγόν μου.

«Ὅτε μόνον ἀνεκάλυψα ὅτι μὲ ἠγάπα,» ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, διότι αὕτη ἦτον ἡ ἀλήθεια.

Ἡ Ἑλένη δὲν ὁμίλησεν ἴστατο ἐνώπιόν του ὀρθίᾳ· αἱ κατάλευκοι χεῖρές τῆς ἔκειντο ψυχραὶ μεταξὺ τῶν πτωχῶν τοῦ μέλανος φορέματός τῆς· οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλατύνθησαν, (ὑπὸ ὑπερηφανείας καὶ ὀργῆς ὑπέθεσεν ὁ Ἑρλ). Ἡ ἀγρία ἐπιθυμία τῆς καρδίας τῆς ἦτο νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας του, νὰ τῷ εἴπῃ μίαν μόνον φορὰν ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ν' ἀποθάνη. Πλὴν ἡ Μαρία! Διὸ ἐκρατήθη μέχρι τέλους. Οἱ λόγοι του μετὰ ταῦτα τῇ ἐφάνησαν ὡς κατάρρα.

— Ἑλένη, ἐπειδὴ εἶσαι γυνή, θὰ ἀγαπήσῃς καὶ σὺ μίαν ἡμέραν καὶ τότε θὰ ὑποφέρῃς . . . Ἡ θεέ μου! πόσον τρομερά! Ἐνὰ μόνον ἀληθῆ ἔρωτα αἰσθάνεται ἕκαστος εἰς τὴν ζωὴν του. Τὸν ἀπέρριψες· ὅτανθὰ ὑποφέρῃς, ἐνθυμήσου με!

Ἄμα δὲ εἰπὼν ταῦτα ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν ἡ δὲ Ἑλένη αἰσθανομένη ὅτι, οὔτε χάριν τῆς Μαρίας ἦτο δυνατόν νὰ ἀποχωρισθῶσιν οὕτω πως, εἶπε:

— Κ. Λάϋμβορντ, ὁμιλεῖτε σκληρῶς . . . τοῦλάχιστον χάριν τῆς Μαρίας, (ἐκεῖνος δὲ ἠπόρησε διὰ τὴν γλυκύτητα μεθ' ἧς ἐπρόφερον τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν τὰ ὑπερήφανά τῆς χεῖλη) χάριν τῆς Μαρίας πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἡμεθα . . . φίλοι. Μὲ ἐκάμετε νὰ σὰς σέβωμαι. Ἴσως μίαν ἡμέραν μὲ σεβασθῇτε καὶ σεις.

— Καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

— Καὶ ἡ Μαρία; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη βλέπουσα ὅτι ἀνεχώρει.

Μήπως εἶχε λησμονήσῃ τὴν Μαρίαν; Ἐσταμάτησε καὶ εἶπε ταχέως:

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν ἴδω τώρα. Εἰπέτε την . . .

ὅτι θέλετε. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ με ἰδοῦν τὰ ἀθῶα βλέμματά της. Αἰσθάνομαί τι μαῦρον, τρομερὸν, ἄγριον ἐντὸς τῆς καρδίας μου... ἴσως τοῦτο εἶναι μῖσος.

Ἀνεχώρησε δὲ εὐθὺς, καὶ ἐκείνη στραφεῖσα πρὸς τὸ παράθυρον παρετήρει αὐτὸν βεβαία οὕσα ὅτι δὲν θὰ ἐστρεφε τὴν κεφαλὴν καὶ τῶνόντι δὲν ἐστρεφεν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα ἐσκέφθη τί ἐμελλε νὰ πράξῃ. Πλησιάζασα εἰς καθρέπτην, εἶδεν ἐαυτήν· ἡ λάμψις τοιούτων στυλίων ὀφθαλμῶν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐκείνου προσώπου ἐφαίνετο οὐρανία, ἐφάνη δὲ παράδοξος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἀλλὰ ἐθαύμασε καὶ ἐπευφήμησε τὴν διαγωγὴν της, εἰποῦσα καθ' ἐαυτήν ὅτι ἐπραξε τὸ χρέος της, ὅτι ἐπαιξε τὴν κωμωδίαν ἢ τὴν τραγωδίαν της ἀρκετὰ καλῶς καὶ γενναίως, καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ ἐτι περισσοτέραν γενναϊότητα, ὅπως γίνῃ τελειωτέρα κωμῶδος εἰς τὸ μέλλον.

Τότε εἰσῆλθεν ἡ Μαρία πλήρης ἀπορίας καὶ φόβου, διότι εἶχεν ἴδει τὸν Κ. Λάυμβορντ ἀνγκωροῦντα, καὶ ἐφοβήθη μήπως ἐφιλονείκησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της.

— Μήπως συνέβη τί δυσάρεστον; ἠρώτησε τρέμουσα.

— Ὅχι τί σπουδαῖον, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη. Ἐθυμώσαμεν ὀλίγον· ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι, ἀγαπητή μου, θὰ γίνωμεν κάλλιστοι φίλοι μετ' ὀλίγον. Ὁ μέλλων γαμβρός μου εἶναι ὑπερήφανος καὶ πρόσειξε, Μαρία μου, μὴ τὸν ὀργίσῃς ποτέ. Πλὴν ἐλησμόνησα, προσέθηκε μειδιάσασα, ὅτι ποτὲ σὺ δὲν παροργίζεις κανένα· δὲν εἶναι ἀληθές;

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁμιλοῦσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της περὶ τοῦ γάμου της καὶ προσεπάθησεν ἰδίως νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι ἐπρεπε νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ τοῦ Κ. Λάυμβορντ ἡ ἐπιθυμία; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

Ἡ Ἑλένη γελᾶσα ἀπεκρίθη ὅτι βεβαίως αὕτη ἦτο. Καὶ ἡ Μαρία ἤρchiσε νὰ παρηγορητῇ καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι παραλόγως εἶχε φοβηθῇ, ὅτι τὰ πάντα θὰ ἀπέληγον κακῶς, καὶ ὅτι, ἂν καὶ ἡ Ἑλένη κατ' ἀρχὰς ἐλυπήθη καὶ δυσηρεστήθη διότι θὰ ἠναγκάζετο νὰ κάμῃ γαμβρόν της ἓνα Λάυμβορντ, μετὰ μικρὸν ὅμως θὰ συνείθιζε τὴν ἰδέαν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἑλένη εἶπεν ὅτι θὰ ἐξέλθῃ μάλιστα ἡ Μαρία προσεπάθησε νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο τρομερὸς, ὅτι ἔδρεχεν, ὅτι ὁ ἄνεμος ἐπνεε ψυχρότατος· ἐκείνη ὅμως ἀπεκρίθη ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ὁ μᾶλλον ἀρμόζων εἰς τὴν διάθεσίν της. Καθήσασα δὲ μόνον στιγμὰς τινας ἵνα γράψῃ ἐπιστολὴν ὑποθέσεων ὅπως ὠνόμασεν αὐτήν, ἀπεχαιρέτισεν εὐθύμως τὴν Μαρίαν καὶ ἐξῆλθεν ὅπως φέρῃ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς

ἐπιστολῆς ἐκείνης ἦτο τελευταία διαταγὴ πρὸς τὸν δικηγόρον ὅπως μεταφέρῃ τὴν μικρὰν της περιουσίαν εἰς τὴν ἀδελφὴν της Μαρίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ χωρίου, περιεπλανήθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας διαβαίνουσα μετὰ ἄγριων θάμνων, παλαίους μετὰ τὸν συρίζοντα ἄνεμον, βαδίζουσα ἐντὸς τῆς λάσπης καὶ τῶν ἐλῶν καὶ διερχομένη διὰ τῶν πλέον δυσκόλων μερῶν τῶν περιχώρων. Τέλος δὲ ἀφ' οὗ περιεπάτησεν ὑπὲρ τὰς ἐννέα ἢ δέκα λεύγας καὶ ἐπῆλθε τὸ σκοτὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἡ Μαρία ἔτρεξεν εἰς συνάντησίν της, διότι ἡ μακρὰ ἀπουσία της τὴν εἶχεν ἀνησυχήσει, καὶ ἤρchiσε νὰ τῇ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις· ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο μάλιστα τοσοῦτον εὐθυμος ὥστε ἡ καλὴ Μαρία νύχταρστήθη, ἀποροῦσα μόνον διὰ τὴν ταχεῖαν αὐτὴν μεταβολὴν τῆς διαθέσεως τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Ἑλένη διῆλθε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μόνη, ποτὲ μὲν εὐρίσκουσα μίαν πρόφασιν, ἄλλοτε δὲ ὑπερηφάνως ἀρνούμενη νὰ δώσῃ λόγον. Ὁ Ἑρλ Λάυμβορντ ἦτο ἐκεῖ καὶ ἠδύνατο νὰ διασκεδάσῃ τὴν Μαρίαν· ἡ Ἑλένη εἶχεν ἴδει αὐτὸν ἐπὶ τῆς θύρας, ὅτε ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ περιπάτου ἐστράμωσεν εἰς τὸν πρόδρομον σείουσα τὴν βροχὴν ἀπὸ τὸ ἐπανωφόριόν της· ἐκεῖνός δὲ, ἀντὶ δὲ νὰ συναντήσῃ αὐτήν, ὡς ἤρchiζε εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν της, ἵστατο ἐνώπιον τοῦ πυρὸς ἀτενίζων αὐτὸ σκυθρωπῶς. Ὁ Κ. Λάυμβορντ, καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ πάθους τῆς πρωίας, ἦλθε πρὸς τὴν Μαρίαν ὅπως ἀναπαυθῇ, διότι ἠσθάνετο πόσον ἡ γλυκύτης αὐτῆς ἦτο καταπραυντική. Ποτὲ δὲν ἐφάνη πρὸς αὐτὴν τοσοῦτον ἀφωσιωμένος καὶ τρυφερός· τῇ εἶπε πρὸς τούτοις ὅτι ὁ γάμος των ἐπρεπε νὰ τελεσθῇ μετ' ὀλίγον, μετὰ τὰ Χριστούγεννα. « Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου ἔτους, πρὶν ἐτι παρέλθῃ ἡ χιὼν ἀπὸ τοῦ κήπου μου πρέπει νὰ ἔχω τὴν Μαρίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ τὴν χαροποιήσῃ. »

Καὶ ὅμως, ἂν καὶ τρυφερός, ἐφαίνετο τοσοῦτον περίλυπος, ὥστε ἡ ἀθῶα καὶ ἀφελὴς Μαρία ἂν καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἀναδεχθῇ τόσον αἰφνιδίως τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ ἀρνηθῇ· ὅθεν ἀπεφασίσθη ὅτι τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰανουαρίου θὰ ἐνυμφεῖτο τὸν Ἑρλ Λάυμβορντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΗΕΜΗΤΟΝ.

Ἐντοσούτῳ ἡ μὲν Μαρία δὲν ἦτο εὐχαριστημένη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο· ἡ ἀπλὴ καὶ γλυκεῖα αὐτὴ κόρη εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀνησυχίαν, διότι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δύο πρόσωπα ἠγάπα μόνον, ἅτινα ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀ-

γαπηθῶσι μεταξὺ τῶν· ἡ δὲ Ἑλένη ἐξετέλει ἐπιτυχῶς τὰ χρέη της, διότι οὐδὲ στιγμήν ἐτόλμησε νὰ ἀφειθῇ εἰς τὰς διαθέσεις της. Ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν ἐσχεδίαζε ποῖα ἔπρεπε νὰ ᾔτο ἡ διαγωγή της κατὰ τὰ πιθανὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας.

Ὁ Κ. Λάυμβορντ ἦτο τόσο ὑπερήφανος καὶ ὠργισμένος ἐναντίον της, ὥστε δὲν προσεπειεῖτο καὶ νὰ φωνῇ πρὸς αὐτὴν ὡς ἀδελφός· καὶ ἡ καλὴ καὶ ἀθῶα Μαρία πολλάκις ἐλόπησεν αὐτὸν, περπατοῦσα ὅτι ἦτο τοσοῦτον ψυχρὸς πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ἀλλ' ἡ Ἑλένη ἦτο ψυχρὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Μαρίαν, οὐδ' ἐτόλμα νὰ τῇ δείξῃ μεγάλην ἀγάπην, διότι ἂν ἄπαξ ὁ πάθος τῆς καρδίας τῆς διελύετο ἐφοβείτο ὅτι θὰ ἀπέκρουε πάντα χαλινόν. Ἐβλεπε μὲν ὅτι ἡ Μαρία ἦτο ἀνήσυχος καὶ δυστυχὴς (ὅσον δυστυχὴς εἶναι δυνατόν νὰ ᾔῃαι νῆα ἀγαπωμένη καὶ ἀγαπῶσα), ἀλλ' ἴστατο ὑπερήφανος καὶ ἀφοβὸς αἰσθανομένη μόνον τὴν μεγάλην θυσίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμνε. Δὲν ἠδύνατο νὰ καταβῇ ὥστε καὶ νὰ προσέχῃ καὶ εἰς τὰς μικροτέρας καὶ καθημερινὰς θυσίας της· ἔλεγε μόνον καθ' ἑαυτὴν ὅτι τὰ πάντα θὰ ἐγίνοντο καλὰ δι' αὐτοὺς, μετ' ὀλίγον θὰ ἐνυμφεύοντο· ἐκείνη δὲ θὰ ἀνεχώρει καὶ θὰ ἐλησημονεῖτο.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἑρλ Λάυμβορντ διέκοπτε πάντοτε τὴν Μαρίαν, ὅτε ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς Ἑλένης· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ μετὰ μικρὸν σχεδὸν ἠρέσκετο νὰ τὴν ἀκούῃ ὁμιλοῦσαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Μετὰ καιρὸν δὲ συνέλαβε καὶ ἀμυδρὰς ὑποψίας περὶ τῆς ἀληθείας.

Ἡ Ἑλένη ἔμελλε νὰ διέλθῃ καὶ ὑπὸ νέαν τρομαρὴν δοκιμασίαν πρὶν ἀποτελειώσῃ τὴν θυσίαν της.

Μίαν ἡμέραν πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἐκάθητο μόνη καὶ ἄεργος, ρεμβάζουσα πλησίον τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης· ἡ Μαρία εἶχεν ἐξέλθει ἔπως διαμοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, τῶν ὁποίων ἦτο σταθερὰ φίλη, ἐλῆθ' διὰ τὰς ἐορτάς. Πόσαι ἀναμνήσεις θλιβεραὶ καὶ χαρμύσουνοι συνεδέοντο μετὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης διὰ τὴν Ἑλένην! Δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν συνέτεινον μᾶλλον εἰς τὸ νὰ μαλαξῶσι μεγάλως τὴν καρδίαν της· ἠσθάνθη τότε ὅτι ἡ τελευταία πράξις τῆς τραγωδίας της εἶχε σχεδὸν τελειώσει, ὅτι ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτῆς δύναμις δὲν θὰ ὑπέφερε πλέον εἰμὴ ὀλίγας ἡμέρας· ἡ καρδία της συνεκινήθη καὶ δάκρυα ἔπιπτον σιγαλὰ καὶ ἀπαρκτήρητα ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς.

Αἶφνης ὁ Ἑρλ Λάυμβορντ ἐστάθη ἐνώπιόν της· ἐκείνη δὲ ἀνεπήδησε κατατετραγμένη καὶ ἐξησθενημένη. Ἐν μόνον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου προσώπου, ἐπὶ τῶν βεβρεγμένων ὀρθαλμῶν ἐπὶ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν της ἔκαμε τὸν Ἑρλ νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου ἐρωτός του πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ πρὶν ἀκόμη δυνηθῇ αὐτὴ

νὰ ἀναλάβῃ τὸ ψυχρὸν ὕφος μετὰ τοῦ ὁποίου πάντοτε συνήντα αὐτὸν, ἐκεῖνος εἶχε λάβει τὴν χεῖρα της καὶ ἐξέχεε τὸ ὀρμητικὸν πάθος τῆς καταφλεγούσης ἀγάπης καὶ τῆς ἀγρίας θλίψεώς του.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἀκούσῃ μέχρι τέλους· ἔτι μία μόνη στιγμή δισταγμοῦ καὶ τὰ πάντα θὰ κατεστρέφοντο· δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ζυγίσῃ ἢ ἐκλέξῃ τοὺς λόγους της. Ἐσκέφθη μόνον τὴν Μαρίαν καὶ ἡ ἀπάντησίς της ὑπῆρξε πλήρης ἀγρίας ὀργῆς, σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐταπεινώθη ταύτην τὴν φορὰν, ἐκείνη δὲ ἦτο πλήρης ὑπερηφανείας καὶ δυνάμεως. Ἡ τύχη της τότε ἀπεφασίσθη διὰ παντός.

Ἦτο ἄρα γε ἡ θυσία τοσοῦτον μεγάλη; Ἀγαπῶσα τὴν Μαρίαν ὅπως τὴν ἠγάπα, δὲν ἠσθάνετο ἄρα γε ὅτι δὲν ἐγκατέλειπεν ἐκουσίως τὴν εὐτυχίαν της; δὲν ἠσθάνετο ὅτι ἡ εὐτυχία της ἦτο ἐντελὴς ἀδύνατος ἐὰν κατεστρέφετο ἡ τῆς Μαρίας; Ἄν ἡ Ἑλένη ὑπέθετεν ὅτι ἡ φύσις τῆς ἀδελφῆς της ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ λησμονήσῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ μετὰ μικρὸν ἐκ νέου, πρὸ πολλοῦ θὰ ἐκλονίζετο εἰς τὴν ἀπόφασίν της· ἀλλὰ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Μαρία οὐδόλως ἐφεύδετο λέγουσα ὅτι «ποτὲ δὲν ἐλησημονεῖ». Ἦσθάνετο ὅτι ἦτο τόσο ἀμετάβλητος ὅσον καὶ γλυκεῖα· εἶχεν ἀναγνώσει ἐντὸς τοῦ βάθους τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της ἀπειρον σταθερότητα καὶ ἀνάμνησιν.

Ναὶ, ἡ θυσία ἦτο μεγάλη, καταπληκτικὴ! Μόνη μετὰ τῆς καρδίας της τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Ἑλένη ἐθρήνησε καὶ ὑπέφερε θλίψιν φοβεράν, αἰσθανομένη εἰς ποῖαν σκληρὰν θέσιν εὗρέθη.

Ἡ αὐγὴ τῶν Χριστουγέννων ἀνέτειλε τὴν ἐπαύριον καὶ ἐφώτισε πρόσωπον ἠφανισμένον καὶ σχεδὸν ἄγριον, βλέπον αὐτὴν ἀπὸ παράθυρον περιτριγυρισμένον ὑπὸ κισσοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἑλένης δὲν ἐκλείσαν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα· ζῶνται εἰκόνας, ὑπὸ τοῦ διαβόλου καθυποβαλλόμεναι, περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσι καὶ δὲν ἐγίναν, παρουσιάζοντο εἰς τὴν φαντασίαν της· εἶδεν ἑαυτὴν ζῶσαν, ἡμέραν μεθ' ἡμέραν, βίον ὑπερήφανον εὐτυχῇ, ὡς σύζυγος τοῦ Ἑρλ Λάυμβορντ· καὶ δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν σκανδαλίζοντα αὐτὴν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἐφαίνετο ὅτι ὅλη ἡ δύναμις της εἶχεν ἐξαντληθῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην δυνατόν πληγὴν τῆς θλιβερᾶς τύχης της, καὶ ἔκειτο ἀδύνατος, κατάκοπος καὶ ὅλως ὑπέκουσα εἰς τὴν ἰσχὺν πονηρῶν εἰτηγήσεων. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ πικροὶ λόγοι τῆς ἀγανακτήσεώς της εἶχον κλείσει διὰ παντός τὴν θύραν τῆς ὑπερηφάνου ἐκείνης καρδίας.

Ἡ αὐγὴ ἦτο λαμπρά· ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο φαινὸς εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὰ πτηνὰ ἐπτερύγιζον μεταξὺ τῶν ἐρυθρῶν καρπῶν τοῦ κισσοῦ καὶ μετὰ μι-

κρὸν ἠκούσθη ἡ Μαρία ψάλλουσα χαρίεν καὶ παθητικὸν ἀρχαῖον ᾄσμα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ περιέμενε κάτω τὴν ἀδελφὴν της. Ὅλος λοιπὸν ὁ κόσμος ἔχαιρεν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ, μόνη δὲ ἡ Ἑλένη κατεσπαράττετο ὑπὸ ἐσωτερικῆς πάλης, ἐγκαταλειφθεῖσα καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ὑπερηφανεῖας της. Πλὴν ἔμενέ τι εἰσέτι τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Εἶχε λοιπὸν προβῇ τοσοῦτον μακρὰν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σύρῃ ἐαυτὴν βήματά τινα ἀκόμη πρὶν καταπέσῃ ἐντελῶς καὶ ἀποθάνῃ; ἢ ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ ἐλκύσῃ τὸν Ἑρλ καὶ νὰ κάμῃ τὴν Μαρίαν δυστυχῆ, ἂν καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ βοηθήσῃ ἐαυτήν; Θὰ κατέστρεφεν ἄραγε τὴν τελευταίαν ὥραν ὅ,τι εἶχε κάμει μέχρι τοῦδε; Ὁχι! εἶχεν ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως παλαίσῃ ὀλίγον ἔτι. Ἐνεδύθη ταχέως ἀλλὰ καθαρῶς, ἔρριψε ψυχρότατον νερὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐσφόγγισεν αὐτὸ μετὰ τοσαύτης τραχύτητος, ὥστε ἡ λεπτὴ ἐπίδερμίς ἐκοκκίνισε πάλιν, καὶ πρὶν παρέλθῃ τὸ πρόσκιρον ἐκείνο χρῶμα καὶ σθεσθῇ τὸ προσπεποιημένον μείδιμα συνήντησε τὴν Μαρίαν, εὐχῆθη αὐτὴν ὅλας τὰς εὐτυχίας διὰ τὰ Χριστούγεννα, καὶ ὑπέφερεν ἀταράχως τὸν χλευασμὸν ὅστις τῇ ἐγένετο, ὅτε ἡ ἀδελφὴ της τῇ ἀνταπέδωκε τὰς εὐχὰς καταφιλοῦσα αὐτήν.

— Τώρα δὲ προγευθῶμεν, εἶπεν ἡ Ἑλένη, διότι εἶναι ἀργὰ καὶ ὁ Ἑρλ θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον νὰ σὲ συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Θὰ ἔλθῃς μαζί με; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Ὁχι! θὰ περάσω τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ἡμέραν μόνη. Δὲν εἶμαι καλά. Ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

— Καὶ ὅμως εἶχες τόσον ὡραῖαν ὄψιν ὅταν κατέβης! Ἄφες με νὰ καθήσω καὶ ἐγὼ μαζί σου, σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸ προτιμῶ.

— Βεβαίως ὄχι· δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη νὰ μείνης. Δὲν ἀνεκάλυψες ἀκόμη, Μαρία μου, ὅτι προτιμῶ τὴν συντροφίαν μου καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου;

Ἡ Ἑλένη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της πρὶν ἔλθῃ ὁ Λαύμβορντ νὰ συνοδεύσῃ τὴν Μαρίαν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ αὐτὸν ἀταράχως. Ἀλλ' ὅτε ὅλοι ἀπῆλθον, καὶ ὁ Ἑρλ καὶ ἡ Μαρία καὶ οἱ ὑπηρέται, ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου διῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ ἣτις ἔφεραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν μεγάλην ἡσυχίαν τῆς οἰκίας. Ἡ σιωπηλὴ λάμψις τοῦ ἡλίου, ἡ γαλήνη μεθ' ἧς ἐπιπτον αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, τὴν ἔφεραν εἰς παρρησιότητα. Μὴ ὑποφέρουσα νὰ μείνῃ μόνη, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εὐθὺς ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασίν της. Μανιώδης φόβος μήπως δὲν φθάσῃ ἐγκαίρως κατέλαβεν αὐτήν· δὲν ἐσκόπευεν ὅμως νὰ ὑπάγῃ εἰς

τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἦσαν ὁ Ἑρλ καὶ ἡ Μαρία καὶ πολλοὶ τῶν γνωρίμων αὐτῆς, ἀλλὰ εἰς ἄλλην μικρὰν, ἀρχαίαν, ὀπισθεν τοῦ βουνοῦ ὅπου πολλοὶ ὀλίγοι συνείρχοντο συνήθως. Ἐπὶ τέλους ἔρθασεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον μετὰ κόπου, διότι ἦτο πολλὰ ἀδύνατος, καὶ μετὰ τρεμούσης ἀνυπομονησίας ἐπορεύθη πρὸς στασιδίον ἀρχαίου τινὸς ἀποθανόντος εὐγενοῦς, τὸ ὅπουθεν ἦτο κατασκοπισμένον καὶ ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ πάντων· ἐκεῖ ἐγονυπέτησεν εἰς γωνίαν ὅπου οὐδεὶς ἦτο δυνατόν νὰ τὴν εἶδῃ. Ἐμείνε δὲ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀκούουσα, καὶ σχεδὸν μὴ αἰσθανομένη ὅτι ἤκουε τοὺς ἱεροὺς λόγους τοὺς ὁποῖους πολλάκις εἶχεν ἀκούσει ἄλλοτε, ὅτε νέκ χορδὴ ἐταράχθη ἐντὸς αὐτῆς. Ἰσως τινὲς θεωρήσωσι τοῦτο παράδοξον, ἀπίθανον· ἐγὼ ὅμως λέγω ὅτι δὲν ἦτο ὑπερφυσικόν, ἀλλὰ μυστηριώδες. Ἦτο μόνον θεῖα πρόνοια, μία ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν πολλοὶ ὁμιλοῦσιν, ἀλλ' εἰς τὰς ὁποίας πολλὰ ὀλίγοι πιστεύουσιν· ἦτο δειγμα τῆς ἀπεριόριστου καλοκαγαθίας τοῦ Κυρίου, ὅστις εὐσπλαγχνίσθη καρδίαν καταπληγωμένην καὶ πάσχουσαν μεγάλως. Οἱ λόγοι τῆς Μαρίας ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἑλένης, ἐνθυμήθη αὐτὴν εἰποῦσαν ὅτι οὐδεὶς ὑποφέρει ἐντελῶς ἂν δὲν ὑποφέρῃ με καρτερίαν. Ὅτε δὲ ἀνελογίσθη ταῦτα δὲν ἐνόει πλέον τί ἤκουεν. Ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσει, οἱ ὀλίγοι ἐκκλησιαζόμενοι εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐστίας τῶν καὶ εἰς τὴν εὐθυμίαν τῶν Χριστουγέννων, καὶ ὅμως ἐκείνη ἐκάθητο ἀκόμη ἐκεῖ ἀγνοοῦσα ὅτι εὗρίσκετο καὶ ἄλλος ἐντὸς τοῦ ναοῦ, καὶ ὅτι ἡ ἀρχαία θύρα εἶχε κλεισθῇ. Ὅτε δὲ παρετήρησεν ὅτι εἶχε μείνει μόνη ἐχάρη μεγάλως, ἐγκατέλειπε τὴν γωνίαν της, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀγίαν τράπεζαν καὶ ἤνοιξε τὴν Βίβλον. Ἐντὸς αὐτῆς εὗρε λόγους μεγάλους, λαμπροὺς, παραμυθητικούς, λόγους οἵτινες ἐπλήρωσαν τὸν ἐξημμένον νοῦν της μετὰ ἀπεριγράπτου χαρᾶς, λόγους ἐνθαρρύνοντας τὴν φλεγομένην φαντασίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἡρωικῆς θυσίας της.

Ὁ ἥλιος κατέβαινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ εἰσελθὼν διὰ μικροῦ δυτικοῦ παραθύρου ἔρριψεν ἀκτῖνας χρῶμα ἐχούσας ἀμεθύστου καὶ χρυσοῦ ἐπὶ τῆς ὡραίας κεφαλῆς, ἣτις ἔκυπτεν εὐλαβῶς ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου· μετ' ὀλίγον ἐκρύφθη ἐντελῶς ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀκόμη ἐκείνη ἦτο γονυπετής. Ἡ ἐκκλησία εἶχε σκοτισθῇ καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ προσήχετο πάντοτε. Ὅτε δὲ ἐγερθεῖσα διήρχετο μεταξὺ τοῦ σκότους ὅπως ἀναχωρήσῃ, συνήντησε τὸν γέροντα καὶ χολὸν κινδυλάπτην, ὅστις ἤρχετο κρατῶν φανὸν ὅπως κλείσῃ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τακτοποιήσῃ τὰ βιβλία, ἔργον τὸ ὅποιον εἶχεν ἀμελήσει μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἕνεκα τοῦ καλοῦ του γεύματος. Ἰδὼν τὴν Ἑλένην ἣτις τὸν ἐχαιρέτι

σαν εὐγενῶς, ὥπισθοχώρησε βήματά τινα καὶ ἔντρομος ἔβλεπε τὴν ἀναχωροῦσαν ὑψηλὴν νέαν, ἥτις μετὰ μικρὸν ἐγένεν ἄφαντος ἐντὸς τοῦ σκότους. Μετὰ μεγίστης δὲ ταχύτητος ἐκτελέσας τὰ χρέη του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου βεβαίως θὰ διηγῆθη εἰς εὐπιστον ἀκροατήριον ἀγρίαν ἱστορίαν φαντάσματος, τὸ ὅποιον εἶχεν ὁμιλήσει εἰς αὐτὸν, προσθέτων ὅτι τὸ φάντασμα ἐκεῖνο ἦτο ἡ σκιά τῆς συζύγου ἀποθανόντος εὐγενοῦς κειμένου ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι εἶχεν ἀπαντήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν θύραν αὐτῆς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὅτε δὲν ἔφειγγε πλέον.

Ὁ Ἐρλ καὶ ἡ Μαρία περιέμενον πρὸ πολλοῦ ἀνησυχῶς τὴν Ἑλένην· αὕτη μάλιστα παρεκίνησε τὸν μνηστῆρά της νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ λέγων ὅτι πιθανῶς θὰ ὑπῆγεν εἰς τινὰ τῶν μωρῶν ἐκδρομῶν της. Ἐνῶ δὲ περιέμενον καὶ ἡ νύξ ἐπῆρχετο, ὁ Ἐρλ Λάυμβορντ ἔκαμε μικρὰν καὶ ταπεινὴν ἐξομολόγησιν τῆς ἀδυναμίας καὶ ἁμαρτίας του. Καὶ ἡ Μαρία; Ἡ Μαρία ἐλυπήθη αὐτὸν, ἐμειδίασε καὶ ἐσυγχώρησεν αὐτὸν εὐχαριστηθεῖσα ἐντελῶς μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τότε πλέον μόνον ἐκείνην ἠγάπα. Ὁ Ἐρλ δὲν εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν ποία ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν τοσοῦτον περιπαθῶς εἶχεν ἀγαπήσει, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Μαρία ἠρώτησε· πλὴν ὁ Κ. Λάυμβορντ εἶχεν ὁμιλήσει τοσοῦτον πικρῶς καὶ σκληρῶς περὶ τῆς Ἑλένης, ὥστε ἦτο περιττὴ πᾶσα ἐξήγησις. Οὐδεὶς ἔκτοτε ἀνέφερε τι περὶ τούτου, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔμαθε ποτε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς Ἑλένης.

Ὅτε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ νέος συνήντησε τὴν Ἑλένην, ἦτο τεταραγμένος ὡς ἐκ τῆς προηγουμένης διαγωγῆς του, ἀλλ' ἐκείνη τὸν καθησύχασε· διέμεινε δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ Ἐρλ ἕλην τὴν ἐσπέραν, διότι ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ διότι ἡ καρδία της εἶχε μεγάλως καταπραυνθῇ καὶ ἐνδυναμωθῇ. Ἐφάνη δὲ πλήρης ἀγάπης πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ τοσοῦτον φιλικῇ πρὸς τὸν Ἐρλ, ὥστε τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς της ἐλαμψεν ὑπὸ ἐντελοῦς χαρῆς.

Ὁ γάμος ἐγένετο μετὰ τινὰς ἡμέρας, μέχρι δὲ τέλους ἡ Ἑλένη ἐδείχθη ἀληθὲς μήτηρ πρὸς τὴν ὀρφανὴν Μαρίαν. Ἐκάμε τὸν Ἐρλ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν παρεδέχετο ὡς ἀδελφόν της συγχωροῦσα τὸ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της σφάλμα του, καὶ ζητοῦσα συγγνώμην μόνον διὰ τὸν σκληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον τὸν εἶχεν ἀποβάλει.

Ἦτο τρομερὰ ἡ ὥρα, καὶ ὁμοῦς ἡ Ἑλένη διῆλθεν αὐτὴν ἐγέμισε τὴν φιάλην τῆς εὐτυχίας τῆς Μαρίας μέχρι τῶν χειλέων, προσέφερε τὴν θυσίαν της ὅσαν ἐντελῇ ἠδύνατο, καὶ τὴν προσέφερε μετ' εὐχαριστήσεως καὶ καρτερίας. Εἶχε λοιπὸν ὑποφέρει! ὄχι, ὑπέ-

φερε πάντοτε! Τὸ πῦρ ἐκεῖνο εἶναι τοιοῦτον ὥστε καίει ἀργὰ μὲν (καὶ ἐξέρχονται αἱ γυναῖκες μάρτυρες ἀγναὶ καὶ λευκὴν ἐσθῆτα φέρουσαι), ἀλλὰ καίει πολλὰς καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν ἡ Ἑλένη ἀνεχώρησεν· ἀνέπνεεν εὐκολώτερον καθόσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταδίκης της· ἐνόμιζεν ὅτι ὁ νέος ἀὐτῇ θὰ τὴν ἐζωογονεῖ· ἠσθένησεν ὁμοῦς μετὰ τῶν ξένων, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θάνατον πλὴν δὲν ἀπέθανεν.

Ἡ ὑγεία καὶ μετ' αὐτῆς ἡ συναίσθησις τῆς δυνάμεώς της ἐπανῆλθαν· εἶχε δὲ μεγίστην ἀνάγκην αὐτῶν εἰς τὸν βίον τὸν ὅποιον εἶχεν ἐκλέξει.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὁμοῦς νὰ μάθωμεν καὶ ποῖος ἦτο ὁ βίος οὗτος· ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ Ἑλένη Γρέυ ἔζησεν εὐγενῶς, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς καλὴ μόνον ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ πλήρη προτερημάτων γυναῖκα.

ΒΙΟΝ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΤΗΣ

ΝΗΣΟΥ ΚΩ.

(Συνέχ. καὶ τέλος. 18^α φυλλ. 401.)

Ζ'.

Ἐπὶ πλακῶς σπιθαμιαίας τό τε μήκος καὶ πλάτος, κατὰ τὸ πρὸς ἀριστεράν δὲ τῷ βλέποντι μόνον μέρος ἠκρωτηριασμένης. Τελευτᾷ δὲ καὶ κάτωθεν μένει ἱκανὸν διάστημα κενόν. Εὐρέθη ἐν τῷ πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως ἀγροτικῷ ναύσκιῳ τοῦ Ἀγίου Γαβριήλ.

ΠΑΝΘΙΑ ΚΛΑΥ
ΑΣΚΑΗΠΙΑΔΗ
ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ

Η'.

Ἐπὶ βωμοῦ ἀκεραίου, μετρίου δὲ τὴν καλλονὴν κατὰ τὰ λεγόμενα Χαλουβαζιά, τουρκικὴν συνοικίαν τοῦ προαστείου τοῦ ἐπικαλουμένου Νάσπα.

Ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν τοῦ βωμοῦ κύκλῳ γράφεται.

ΛΕΥΚΙΕ

ΘΕΧ

Κάτωθεν δὲ τῶν κεφαλῶν τὰ ἐξῆς σφαιρίστατα.

ΤΕΡΤΙΑΣ ΟΜΒΡΙ

ΚΙΑΣ ΛΕΥΚΙΟΥ

ΜΕΓΙΣΤΗΣ

ΛΕΥΚΙΟΣ ΟΜΒΡΙΚΙΟΣ

ΛΕΥΚΙΟΥ ΥΙΟΣ

ΤΕΡΤΙΑΣ ΟΜΒΡΙΚΙΑΣ

ΛΕΥΚΙΟΥ ΠΑΜΦΙΛΛΑΣ.